

v višino in širjavo, da ga je bila polna zemlja od tal do neba, od vzhoda do zahoda, zdaj se je zmanjšal in skrčil v drobno igračko, da ga je lahko stisnil in skrčil v pest in da ni živa duša vedela zanj. O, ko bi bil ta križ njegov, čisto njegov, samo njegov!

Samo zaradi križa bi hotel biti meflški prošt, ali pa bi hotel biti vse na svetu — kmeč, mizar, berač, cigan, razbojnik ali karsibodi — samo da bi bil križ njegov. Tako lep je bil, dragocen, veličasten, mogočen, preprost — vse obenem, vse v enem, da ni veselja, sreče, miru, zdravja, jasnine, mladosti in življenja brez njega. Brez križa ni življenja! Ni življenja! Ni življenja!

Ta križ ga je begal, mučil, preganjal vedno bolj!

Zvalil se je nanj, težak kakor skala, da mu je trl rebra in jemal sapo. Tako je bilo njemu, ko se je zrušil pod njegovo težo! Padel mu je v dušo z lahkoto metulja in s sladkim opojem vijoličnega vonja, kakor se je začutil osvobojenega od vsega zla in trpljenja. On, ko je na njem nagnil glavo in umrl.

Križ — ogromno težak in lahkotno, otroško nežen — ta križ je Lojzeta popolnoma zmedel, da ni vedel ni kod ni kam. Zaman se je trudil, da bi se odtrgal od njega, da bi ga vrgel iz oči in iz duše, da bi pozabil nanj, da bi ga izbrisal iz spomina. Ne! Ni mogel in ni mogel. Pa tudi hotel ni več! Vse misli so mu letele h križu, kakor vse čebele lete na cvetje, vse želje so mu hrepenele h križu, kakor vsi sončni žarki lijejo na zemljo. Brez križa ni življenja!

Ni življenja! Ni življenja! Pa naj papiga še toliko kriči: »Tat, tat, tat-tič!«

(Konec prihodnjič.)

KAM TAK NAGLO?

CVETKO GOLAR

»Kam tak naglo, kam, čebele,
na pomladne, lepe raje?«

»Gremo blizu, gremo daleč,
kjer se lije med najslaje.«

V gostih trumah, bistrih rojih
vro čebele iz uljnaka —
ali vitezov — snubačev
svešla četa jih že čaka?

Sončni žarki tam so zbrani,
da objamejo kraljice,
da poljubijo junaki
jih na nežno, sladko lice.

Pisana in vsa bleščeča
cvete in diši livada,
kar pri njej je mladih svatov,
vse bi pogostila rada.

Med in roso jim naliva
in jih z zlatom opasuje
in nazdravlja in napiva,
da vse pleše, poskakuje.

Vse buči, brenči in piska
čez ledino in planino,
do nebes veselje vriska,
kjer je čmrlj za starejšino.